

JESUO ESTAS VERA FILO DE DIO

Jam du mil jarojn interesas homojn la demando: Kiu estas Jesuo? Johano Baptisto demandis en prizono: „Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu alian?“ Kiam venis Jesuo en Jerusalemon, la tuta urbo estis skuita demandante: „Kiu li estas?“ La ĉefpastro demandis Jesuon: „Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de Dio?“ Kaj sinedrianoj ĝin ripetis. Herodo demandis Jesuon: „Kiu vi estas?“ Kaj provincestro Pilato demandis Lin: De kie vi estas? Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?“ Ekde la tempo, kiam Jesuo iradis surtere, tiu ĉi demando senĉese okupiĝas la homojn: Kiu Li estas? Kio Li estas? Milionoj kaj miliardoj da homoj Lin ekkonis kiel Filon de Dio. Lia propra nacio, el kiu Li devenis, Lin eldonis por krucumo, ĉar ili vidis en lia pretendo, ke Li estas Filo de Dio, grandegan sakrilegion kontraŭ Dio.

Ankaŭ ni demandas: Kiu estas Jesuo el Nazareto? Kaj ni plu demandas: Ĉu Li estas Filo de Dio, aŭ ne estas? Ĉi tie mi devas doni avertan signon. Tio ne sufiĉas, kiam oni diras: Jesuo estas la Filo de Dio. Necesas ankaŭ diri, en kia senco oni komprenas ĉi tiujn vortojn „Filo de Dio“. Ĉar nekredemo, kiu en teologio disvastiĝis, tiu indikas Jesuon ankaŭ kiel Filon de Dio, sed ne tiusence, kiel Lin signas la eklezio. Per tio ili nur opinias pian rilaton de Jesuo al lia ĉiela Patro. Por nekredantoj estas Jesuo „morala“ Filo de Dio. La kredo estas de tio tute diferenca. Ĝi deklaras Jesuon kiel enkorpiĝintan Dion, kiel Dion Filon, kiel supernaturan, tio estas kiel veran Filon de Dio. Nur tiu ĉi Filo de Dio estas ĉeestanteco de Dio surtere. Nur Li estas nia Dio kaj Savinto kaj nia Sinjoro. Nur kiam Li estas tiu, estas lia atestado vera, estas nia kredo ĝusta, validas liaj ordonoj, liaj promesoj plenumiĝos. Se Li ne estas tia, tiam ni estas trompitaĵ, tiam ni estas la plej kompatindaj homoj, nia kredo estas por nenio, vana estas nia espero. Nur al vera Filo de Dio ni povas preĝi, nur Lin ni povas

honoru. Vidu, tio estas fundamenta diferenco inter kredantaj kaj nekredantaj teologoj, ke tiuj kredantaj Kriston kultas. La nekredantaj diras: „Tio estas idoladorado. Tion vi devas ne fari.“ Jes, tiel ĝi estas, nenion pli kaj nenion malpli kaj neniel aliel!

Jesuo iradis sur tiu ĉi tero antaŭ du mil jaroj kaj homoj Lin spertis. Ekzistas atestantoj. Ni povas demandi: Kion diras samtempuloj pri Jesuo? Tiuj homoj, al kiuj Jesuo estis sendita, estis kortuŝitaj kaj surprizitaj per lia realeco kaj lia mistero. Kiam Li lernis en sinagogo, ili estis ekstazitaj kaj demandis: „De kie tiu viro havas tion? kaj: Kia estas la saĝeco donita al Li? kaj kiaj estas tiaj potenciaĵoj farataj per liaj manoj? Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria?“

Embarasiĝema miro ekkaptis tiujn homojn, kiuj Jesuon spertis. La evangeliistoj pri Li kolektis informaĵojn kaj transdonis ilin al ni. Ili tenis tiun opinion, kiun havis samtempuloj de Jesuo. Ili ne alipentris bildon de Jesuo laŭ sia fantazio, kiel tion diras nekredantoj. Ne. Ili konservis atestadon! Kaj tiuj atestadoj dokumentas, ke Jesuo superstaris ĉion, kion oni povas kompreni per biologiaj aŭ psikologiaj rimedoj. Samtempuloj kaj atestantoj de Jesuo Lin spertis kiel fremdan, per homaj nocioj nekapteblan realecon. Spite de ĉiu proksimeco kaj konfidenco de la disĉiploj Li restis al ili dum tuta vivo en sia lasta mistero nekomprenita. Post lasta granda invito al vespermanĝo, kiun Jesuo efektivigis, ili kredis, ke ili al Li tute proksimiĝis, sed Li de ili foriris, irante surmonten tute sola. Kiam Li silentigis grandan malserenon sur la maro, ekkaptis ilin granda timsento kaj ili demandis sin reciproke: „Kiu estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro Lin obeas?“ Kial timsento? La timsento estis reago je proksimeco de Dio. Kiam Lin la disĉiploj invitis, por manĝi kun ili, tiam ili aŭdis: „Por manĝi mi havas nutraĵon, pri kiu vi ne scias.“ La disĉiploj do diris inter si:

„Ĉu iu alportis al Li ion por manĝi?“ Jesuo diris al ili: „Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu min sendis, kaj fini lian laboron.“ Tion la disĉiploj ankoraŭ ne spertis, ke iu pro sia misio forgesus pri la manĝo. Lia mesaĝo pri la regno de Dio estis por liaj disĉiploj kaj ankaŭ por la ĉirkaŭstarantoj ankoraŭ antaŭ la ĉieleniĝo nekomprenebla. Nur tiu transformiĝo, kiun al ili kaŭzis la Sankta Spirito, malfermis al ili aliron al mistero de Kristo kaj lia regno. Kiam Jesuo estis kun ili, Li estis mistera kaj nepenetrebla. El tio ni vidas, ke lia persono ne estis fare de la disĉiploj enpensita. Se ĝi estus estigita per krea intuicio, aspektus lia persono tute aliel, ol ĝi efektive estis. Ne, ili lian personon ne kreis, prenus ĝin el realo. Ĝi estas persono, kiu superas homan mezuron.

Jesuo mem konis kaj klare eldiris sian aliecon rilate al ĉiuj homoj. Li parolas pri Dio kiel „pri sia Patro“, kiel neniu alia. „Kiu volas eniri en la ĉielan regnon, tiu devas plenumi la volon de nia Patro.“ Neniom, eĉ ne unufoje, Li envicigas sin kaj aliajn homojn rilate al Dio en komunan „ni“. Mi iras supren al mia Dio kaj al via Dio, al mia Patro kaj al via Patro.“ Lia pozicio rilate al Dio estas alia ol de ĉiuj ceteruloj. Ĉiuj ceteraj homoj estas sendube infanoj de Dio, de la ĉiela Patro, sed Li estas ununura amata Filo de Dio. Li estas „tiu“ Filo. Por Li estas Dio tiu, kiu estas por la aliuloj patro kaj patrino. Foje Li jubile ĝojkriis: „Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro, kaj neniu konas la Filon krom la Patro, nek iu konas la Patron krom la Filo, kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi Lin.“ Li diras pri si: „Mi estas lumo de la mondo.“ Tio signifas, ke ĉiu kreitaĵo estas referencita al tio, ke ĝi estu de Li iluminita. Tiu majesta pretendo estas senkondiĉa, escepta kaj ĝenerala. Lia ilumino dependas de nenio kaj de neniu. Li ĝin dividas kun neniu alia kaj ĝi validas por la tuta mondo. Li sin nomas la „vojo, vero kaj vivo“ – Li mem kaj ne nur lia instruo. Li estas tio Ĉio, en la plej alta, fine valida senco. Li mem estas

samtempe tio Ĉio. Ĉio, kio estas surmonde granda, grava kaj savodona, tio estas plenumita en Li. Lia pozicio estas nekomparebla, superanta ĉion, kio estas granda kaj potenca en la mondo.

„Jen iu pli granda ol Jona (profeto) estas ĉi tie, iu pli granda ol Salomono (reĝo) estas ĉi tie, pli granda ol templo (sanktejo de Dio) estas ĉi tie.“ Li estas Sinjoro de sia prapatro Davido. Ĉi tie estas nur du eblecoj. Aŭ ĉi tie parolas iu perpleksa, aŭ ĉio, kion Li pri si diras, estas vero! Li estas tiu persono, pro kiu deĝas ĉiuj vojoj, ĉiuj tempoj, ĉiuj spiritoj kaj sortoj. Li estas tiu persono, ĉirkaŭ kiu amasiĝas ĉiuj amantoj de Dio. Li estas tiu persono, kontraŭ kiu ĝis fino satano batalas. Li estas tiu, pro kiu estas farata ĉiu bono, kaj la bono estas persekutata. Li estas tiu, pro kiu oni vivas kaj mortas. Rilato al Li estas decidiga por samtempeco kaj eterneco.

„Kiu akceptos unu infanon en mia nomo“ – en mia nomo! – „tiu akceptas min.“ Riralo al Li estas fine decidiga. „Kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus subakvigita en la profundon de la maro.“ Ĉar Jesuo estas Dia Filo, Li estas mastro de la malnovtestamenta Leĝo, ordo de Dio. Li ĝin malvalidigas propraprove kaj anstataŭ ĝi postulas leĝon de pli severa sankteco, de la sankteco de perfekta justeco. Li havas potencon super sabato, kiun ja estigis Dio. Li havas rajton pardoni pekojn. „Kiu havas aŭtoritaton pardoni la pekojn ol Dio mem?“ demandas la aŭskultantoj grandmirigite spektantaj. Per Dia potenco Li sendas siajn disĉiplojn kaj demonoj estas subigitaj al Li: „Mi vidis Satanon falanta de la ĉielo, kiel fulmo.“ Li povas al ili promesi, ke Li restos ĉiam kun ili. Liaj disĉiploj sin povas apogi je lia promeso, ĉar lia vorto havas eternan validon.

La vortoj de Jesuo estas konfirmataj per propraj mirakloj kaj potencaj agoj. Ili estas tiu konvinko, per kiu Dio atestas vivon kaj

agadon de Jesuo. La mirakloj estas realeco. Ili estas tiel forte enplektitaj en la vivo de Jesuo, ke ne eblas ilin de Li pasi sen tio, sen neniigi personon de Jesuo. Ilia negado baziĝas en antaŭjuĝo. Serĉado de simileco al mirakloj de Jesuo, por ke ili egaliĝu al unikeco de Jesuo, do serĉo de analogio estas vana. Jesuo ŝiras ĉiujn analogiojn. La mirakloj estas en servo de lia misio. En mirakloj Jesuo sin manifestiĝas same kiel en la vortoj. Liaj vortoj kaj potencaj agoj apartenas kunkune. Ili sin portas kaj reciproke prezentas pruvojn. La mirakloj estas aperoj de samtempa beleco kaj potenco de Jesuo. Ili estas Dia atestado por pretendo kaj vorto de Jesuo.

Lia potenco sin montras ankaŭ en tiuj, kiuj Lin sekvas en la vivo kaj la morto. Sanktaj martiroj, kredkonfesantoj atestas pri tio, kiu „Li“ estas. Ja nur liapove ili povis sankte vivi kaj feliĉege morti. Lia forto en ili estis efikanta. Iu hinda servanto de Dio, bramano, konvertiĝis al kristanismo. Tio signifis por li perdon de lia tuta vivteno. Estis forprenita lia domo kaj korto, lia parencaro kaj servistaro forturnis sin de li, lia edzino kaj infanoj lin forlasis. Sed senkline li plu iris sian vojon. Foje lin demandis iu brita oficiro: „Ĉu vi havos forton por porti sekvojn de via decido?“ Tiam respondis al li bramano per vortoj de sankta Paŭlo: „Mi ĉion povas fari en Tiu, Kiu min fortikiĝas.“

Misteron de Jesuo oni povas ekspliki nur per tio, ke Li estas vera Filo de Dio. Tiu Jesuo, tiu naskinto el Nazareto, tiu filo de ĉarpentisto estas pli ol homo. Li estas Mesio, Li estas Filo de homo laŭ Danielo, Li estas supernatura Filo de Dio – nenio malpli kaj nenio alia. Pri tiu ĉi kredo ni ne povas disputi. Pro tiu kredo ni ĉesigas ĉiun amikecon! Tion ni diras kaj konfesas: Kiu parolas pri Kristo, sen konfesi lian diecon kaj lian estecan unuecon kun la Patro, tiu erarvagas

ĉirkaŭ Kristo. Tion, kion ni scias el koncilioj en Niceo kaj Kalcedono, tio estas la kato-
lika kredo. Tio estas resonado el Kapernaŭm kaj Jerusalemo. Tio estas instruado de la apostoloj. Tio estas mesaĝo de la evangelio. Tio estas mem atestado de Jesuo. Tiu ĉi kredo estas malnova. Ĝi estas tiel malnova kiel la kristanismo.

En la jaro 111 post Kristo skribis regento Plinius el Bitinio leteron al imperiestro Trajan en Romon. En ĝi li skribas, ke dimanĉe matene kolektiĝas kristanoj kaj kantas „laŭdojn omaĝe al Kristo kiel al sia Dio“. Sankta episkopo Ignaco el Antioĥio, kiu estis en la jaro 107 en Romo ĵetita al sovaĝaj bestoj, ĉiam nomas Kriston en siaj leteroj „Dio“. Li parolas pri „mia Dio“, li parolas pri „nia Dio“. Tio estas ununura valida kristologio, ununura valida instruado pri Kristo. Ni rigardu alian flankon. Ankorau staras kripeto, ankoraŭ ni festas naskiĝon de la Infano en kripeto. Tio ja estas senco de la Kristnasko: vivanta, vera Dio iĝis homo en Jesuo el Nazareto. Filo de la Virgulino Maria estas Dio el Dio, Lumo el Lumo, Dio vera el Dio vera, generita, ne kreita, samsubstanca kun la Patro. Kiu por ni homoj kaj por nia savo descendis de la ĉieloj kaj fariĝis homo. „Li restis tiu, kiu Li estis, sed Li akceptis tion, kion Li ne havis.“ Li estas vera Emanuelo, Dio kun ni, Li estas vera Mesio, benita la Sinjoro. Plenumiĝas promeso el pasinteco: „Jen, estas via Dio! Li mem alvenas, por vin savi.“ Kaj tial ni povas alvenadi ĉiutage al la kripeto kun kredanta koro: Jen, ĉi tie estas via Dio! Li mem alvenas, por vin savi. Ni aŭskultu piecan senco de la mesaĝo: Rigardu, via Dio! Li mem alvenas, por vin savi. ■

Prof. D-ro Georg May
El Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt
1/2015